

да избърсвамъ сълзитѣ, които сегисъ-тогисъ, поради студа, капѣха отъ очитѣ ми и замръзваха по бузитѣ ми.

Изведнажъ азъ се сепнахъ отъ гласа на Проспера, който каза: „Какви сж тѣзи колà тамъ? Навѣрно цигани пжтуватъ“.

Ние вече приближавахме до града . . . На нѣколко метра отъ насамъ се виждаше една голѣма покрита кола, като вагонъ, запрегната съ единъ бѣлъ, мършавъ като скелетъ конь. До него се мждрѣше, като помощникъ, дребничка африканска марица съ оголѣла опашка и низко спусната муцуна. Единъ мжжъ съ изсивяло и погрозняло палто, съ фуражка на глава, се шураше около дръгливия конь. Човѣкътъ бѣше срѣденъ ръсъ и дебелъ, съ остри мустаци и зачервенялъ отъ кръвь носъ. Той сърдито дърпаше напрѣдъ-назадъ каиша, който бѣ се разпралъ. Задъ него седѣше малко момиченце на около 9—10 години; то цѣло трепѣреше въ тънката си дълга антерия и напраздно се овиваше въ единъ ветъ пиндилъ, останалъ отъ нѣкаква намѣтка; зъзнейки отъ студа, то туко прибираше тоя парцалъ на гърдитѣ си съ коченясалитѣ си ржцѣ.

Просперъ спрѣ каруцата и запита господина съ сивото палто, каква пакостъ му се е случила. Човѣкътъ каза, че каишътъ на коня му се разпралъ и че той бързалъ да стигне въ Сенъ-Лоранъ, за да присрѣщне звѣрницата си, която билъ изпратилъ по желѣзницата.

И азъ слѣзохъ отъ каруцата и докато Просперъ помагаше на пжтника да зашиятъ каиша, азъ се доближихъ до момиченцето и почнахъ да го разпитвамъ. То впери въ мене блѣскавитѣ си черни